

*Predikan hållen i Korskyrkan, Borås, söndagen den 9 augusti 2009, Micael Nilsson.
"Tillbaka till Jesus".*

Textläsning

Jag inledde förra söndagen med en bibeltext som jag då lovade att återvända till, **Matt 17:1-8**:

"Sex dagar senare tog Jesus med sig Petrus, Jakob och hans bror Johannes och gick med dem upp på ett högt berg, där de var ensamma. Där förvandlades han inför dem: hans ansikte lyste som solen, och hans kläder blev vita som ljuset. Och de såg Mose och Elia stå och samtala med honom. Då sade Petrus till Jesus: "Herre, det är bra att vi är med. Om du vill, skall jag göra tre hyddor här, en för dig, en för Mose och en för Elia."

Medan han ännu talade, sänkte sig ett lysande moln över dem, och ur molnet kom en röst som sade: "Detta är min älskade son, han är min utvalde. Lyssna till honom." När lärjungarna hörde detta, kastade de sig ner med ansiktet mot marken och greps av stor skräck. Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: "Stig upp och var inte rädda." De lyfte blicken, och då såg de ingen utom Jesus."

För att få hjälp att närma oss berättelsen ställer jag tre frågor:

1. Vem följer vi?

"You're gonna have to serve somebody ...", sjöng Bob Dylan i min ungdom, efter ett omskakande möte med Jesus mitt i livet. D.v.s. någon måste du tjäna. Vem du än är och hur stor du än är... någon kommer du ändå att tjäna. Någon eller någonting kommer du att följa.

Frågan är vem du följer och naturligtvis vart det tar dig. Vi kan följa människor, läror, idéer, intryck och känslor.

Om du frågar mig: - Vem följer du Micael?, skulle jag önska att jag så där tveklöst kunde svara: - Jesus. Men jag antar att frågan är svårare än så. Jag tror nämligen inte att någon människa bara har följt Jesus, för då skulle hans eller hennes liv ju också se ut som Jesu liv. I själva verket följer vi nog lite av varje.

Jag vill följa Jesus. Jag strävar efter att följa Jesus. Men jag inser att jag också påverkas av mycket annat: svensk sekularisering, tusentals reklambudskap, en lömsk inneboende drivkraft mot det egna, mot min egen bekvämlighet och stolthet. Vem följer du själv? Vad följer du? Frågorna är svåra, men ack så nyttiga.

Hur som helst, en kristen är en som följer Jesus. I Apg 4 finns en intressant berättelse om hur några lärjungar ställs inför den unga kyrkans motståndare. Där läser jag, 4:13: "När de såg hur frimodiga Petrus och Johannes var och märkte att båda var enkla och olärda män, förvånade de sig. De kände igen dem som följeslagare till Jesus..."

Missionären och metodistpastorn Stanley Jones samtalade en gång med Mahatma Gandhi. Stanley Jones frågade: - Hur kan vi som kristna hjälpa det självständiga Indien utan att köra över landet som kolonialmakten gjort? Gandhis svar väcker till eftertanke också inför kyrkans uppgift i vårt eget land: - Lev mer likt Jesus.

- Hur kan vi evangelisera Indien? - Lev mer som Jesus.

- Hur kan vi evangelisera Sverige? - Lev mer som Jesus.

"När de såg...", skriver Matteus. - När människor såg Petrus och Johannes, när de såg deras frimodighet, när de såg deras kärlek till människor o.s.v. kände de igen dem som följeslagare

till Jesus. För trovärdighet har inte bara med ord att göra. Trovärdighet handlar om sådant man ser. – Jag hade en chef på jobbet. Han var kristen. Varje söndag gick han i kyrkan, men varje måndag var han en hård och elak man på arbetsplatsen. Varför skulle jag tro på hans Gud? Ungefär så har jag hört en och annan säga. Men jag har också hört vittnesbörd som: - Min gamla mamma visade mig vem Gud var.

Så... hur kan du bli igenkänd som en följeslagare till Jesus? Följ honom. Det finns ingen annan väg. Du kan inte ersätta den genom att donera pengar till välgörenhet, med vackra ord eller med en from fasad. Du måste följa Jesus om du vill vara hans efterföljare.

Berättelsen börjar med dessa ord: ”Sex dagar senare tog Jesus med sig Petrus, Jakob och hans bror Johannes och gick med dem upp på ett högt berg, där de var ensamma.” - Jesus tog med dem... De orden kastar ett visst ljus över mitt liv. Jag stod en gång långt inne i borte Mongoliet, i en nystartad församling med 900 nyfrälsta medlemmar. Min uppgift var att hålla en predikan. Jag satt i min lägenhet i Örebro och försökte förbereda mig, när jag upptäckte att jag ju inte alls visste hur de människor jag skulle tala till levde eller tänkte. Vilka bilder kunde man använda? Vad var viktigt där och då?

Nu stod jag där och skulle predika på min minst sagt rostiga engelska. Och jag kunde inte låta bli att tänka: - Hur i all världen hamnade jag här? Jag har aldrig älskat strålkastarljuset. Alltid fått kämpa med min naturliga tveksamhet inför att stå inför människor. Men nu stod jag där, för att tala till människor jag inte visste någon om, på ett språk jag inte kunde, och undrade: - Hur i all världen kom jag hit? Kan du relatera till det?

Svaret ligger i orden: - Jesus tog dem med.

En gång hade han också tagit vägen förbi mitt liv, sett på mig och sagt sitt: - Följ mig. Och när du väl börjat den resan vet du aldrig vart den tar dig. Jag hade inte då, 14-15 år gammal, kunnat föreställa mig i mina vildaste fantasier vart mitt liv med Jesus skulle ta mig. Men jag är glad att jag stod upp den gången och sa ja.

Jesus tog med dem... upp på ett berg, och in i ensamheten. Han sa inte: - Kom med mig, nu ska ni få träffa Moses och Elia. Nu ska få se min härlighet. Han sa förmodligen bara: - Kom, följ med mig upp på berget.

Jesus kallar dig in i ensamheten, in i avskildheten och in i bönen. Inte så att du ska bli en enstöring, en eremit, en som klarar dig själv och ingen annan behöver, men för att du ibland behöver den goda ensamheten, ensamheten med Gud. Du vet inte varför? Och du kan säga nej. Du kanske redan har sagt nej, många gånger. Du kanske har sagt nej fram till idag. Du kanske har hört hans kallelse in i ensamheten och in i ett fördjupat böneliv, men inte velat. Du kanske har svarat att du inte har tid.

Du vet inte vad du har missat under alla dessa år. Vad hade du kunnat få se, på berget, i ensamheten, i bönevrån, tillsammans med Jesus? Men du vet inte heller vad du kommer att få vara med om ifall du följer honom idag, upp på berget, in i kammaren, och djupare in i bönen. Jag vet inte hur många väckelser som börjat i ensamheten med Gud. Kanske alla, för precis som åkern måste plöjas och besås innan den kan ge skörd så måste ditt inre inför Gud, hans plog måste få plöja ditt hjärta mjukt, och Ordet måste få sås in i ditt liv innan det bli skördetid.

2. Vad bygger vi på?

Låt oss fundera lite över Petrus reaktion. Petrus har just sett Elia och Moses. Framför allt har han sett Jesus förhärligad. Jesu ansikte har lyst som solen mot Petrus. Nu kämpar han med orden, och när de väl kommer är det detta han tänkt ut: "Herre, det är bra att vi är med. Om du vill, skall jag göra tre hyddor här, en för dig, en för Mose och en för Elia."

Evangelisten Markus skriver att Petrus inte visste vad han skulle säga. Evangelisten Lukas tillägger, som en liten försonande kommentar: - Han visste inte vad han sa. Så Petrus visste inte vad han skulle säga, och när han tillslut ändå fick fram någonting så visste han inte vad han sa. Ibland ska man bara vara tyst.

Man ska inte tala i munnen på Gud. Man ska inte tala för tidigt. Jag har varit med om tider där Gud har visat sin härlighet, och där människor uttalat sig om allt möjligt man inte förstått. Man ska pröva först och tala sedan.

- Han visste inte vad han sade. Jag har undrat hur många predikanter som fallit under den domen. Och jag inser – allt för väl - att de orden ibland har handlat om mig.

Nåväl, vad är det han säger Petrus? "Herre, det är bra att vi är med. Om du vill, skall jag göra tre hyddor här, en för dig, en för Mose och en för Elia." Eller kanske som Svenska folkbibeln översätter: "Herre, det är gott för oss att vara här."

Här ser Petrus Moses och Elia och den förhärligade Jesus. Och vad säger han: - Vad bra att vi är med... för vi kan ju bygga hyddor. Petrus ser Guds härlighet och förvandlas... till en slags antikens Ernst Kirchsteiger, och vill börja bygga hyddor på berget. Jag vågar säga att om vi står inför Gud, ser vem han är och vad han kan, men reagerar med att börja tala om oss själva och vad vi kan, då har någonting blivit väldigt skevt. Och ändå händer det ibland, i sammanhang där Gud visar sin makt, att människor väljer att lyfta fram sig själva.

Den andra möjliga översättningen lyder: "Herre, det är gott för oss att vara här." Hur vi nu än översätter är det samma skevhet i båda uttrycken, nämligen detta att vi så lätt vänder blicken från Jesus till oss själva. Hur ofta talar vi inte om vad vi själva tycker och vill, vad vi själva föredrar och tycker är gott?

Denna självbespeglande kristendom är alltid farlig, för den riskerar att få oss att glömma förklaringsbergets stora budskap: - Kristen tro handlar faktiskt om Jesus, vem han är, vad han vill och vad han kan.

Här är min poäng: När vi vrider blicken från Jesus till oss själva, när vi talar mer om våra egna idéer och vad vi själva tycker än vi söker Guds ledning, då börjar vi också snart att bygga på fel saker. Vi kanske som Petrus tänker att vi tjänar Gud, men vi gör det på våra egna villkor.

Börjar du se nu att detta är en djup text, att den angår oss? Kyrkan har många gånger menat sig tjäna Gud, när den istället bara förverkligat sina egna projekt. I de grövsta fallen har det handlat om korståg och inkquisition, men även en vanlig, vänlig svensk liten församling kan hamna i det diket, och så vänder vi oss inåt och mot vad som känns gott för oss själva. Då sjunger vi kanske gärna våra sånger, med orkar inte längre bry sig om nöden utanför våra väggar. Då går vi gärna till kyrkan på söndag, men tar inte längre med Jesus med till arbetsplatsen på måndag. Det viktiga blir det som känns gott för oss själva. Men sådana kyrkor tynar sakta bort, för de har börjat bygga på någonting för litet, för Jesus kom inte för att bygga små kapell i samhällets utkant, som inte berör någon annan än den specialintresserade. Jesus för världen givit sitt liv.

Bibeltexten ställer oss alltså inför frågan: - Vad bygger vi på? Vi bygger väl inte en kyrka med stämning och andakt i, men utan medlidande med en värld i nöd?

Men frågan är också personlig. Du bygger väl inte på något för litet? Så var det på profeten Haggais dagar. Då övergav folket tempelbygget och började i stället att bygga på sina egna hus. Orden hans bok är skakande närgångna, trots att årtusenden gått sedan de uttalades, Hagg 1:2, 4: "Så säger Herren Sebaot: Detta folk säger att tiden inte är inne att bygga upp Herrens hus... Hur kan tiden vara inne för er själva att sitta i era panelprydda hus, medan detta hus ligger i ruiner?"

Du bygger väl inte bara på din karriär, ditt hus, och din egen förmögenhet, nu när Guds församling ligger ödelagd på många platser i vårt land? När vi blir inriktade på oss själva, på våra egna idéer och på vad som känns gott för oss själva riskerar vi att börja bygga på någonting annat än Gud. Det är därför vi nu måste ställa vår sista fråga:

3. Vem tror vi på?

Vi läser vidare: ”Medan han ännu talade, sänkte sig ett lysande moln över dem, och ur molnet kom en röst som sade: ”Detta är min älskade son, han är min utvalde. Lyssna till honom.” När lärjungarna hörde detta, kastade de sig ner med ansiktet mot marken och greps av stor skräck. Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: ”Stig upp och var inte rädda.” De lyfte blicken, och då såg de ingen utom Jesus.”

Jesus förvandlas, lärjungarna ser hans härlighet. Men, lyssna: Detta är inte undret. I vad består då undret? Paulus har svaret, Fil 2:5-11: ”Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus. Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.”

Undret bestod inte i att Jesus visade sin härlighet den här dagen. Det stora undret var att Jesus avstod från att visa sin härlighet alla andra dagar. Detta är en reva i hans ödmjuka mantel, en glipa i den ridå som skiljer tid och evighet åt. Jesu härlighet var normaltillståndet. Jesus på jorden är en nedbländad Jesus. Vi hade inte kunnat närma oss den förhärligade Jesus. Vi hade legat där slagna på marken som Petrus den här dagen. Därför måste han avklä sig sin härlighet, födas i ödmjukhet och leva i enkelhet under sin tid på jorden. Poängen är den här: Detta är Jesus. Människor har sin rätt att välja själva, förneka eller bekänna, avvisa eller följa honom. Men Gud har sagt sitt: - Detta är min son. Lyssna på honom. Och Petrus, som talat frimodigt om vad han kan och vad han tycker, blir tyst, och faller på knä i tillbedjan.

Avslutning

När påvens predikant, fader Cantalamessa besökte förra årets OAS konferens gav han oss en bild från den tid gick då kungar verkligen i krig. På den tiden var kungen mitt i sin arme, och mitt i centrum av stridsfältet. I början av slaget handlade det om flankerna och fronterna. Slaget utspelades först i utkanterna, men ju längre det pågick desto längre in mot centrum kom man. I slutet av slaget cirkulerade allt omkring kungen.

Fader Cantalamessa använde bilden som en tidsbild, som en bild av den yttersta tiden. I slutet av slaget handlar allt om kungen. Så tror jag att det är. Kyrkans delades en gång på 1000-talet p.g.a. en stridighet omkring ordet ”och”. Man kunde inte koma överens om en skrivning. Skulle man skriva att den heliga Ande sändes till jorden av Fader och sonen, eller av Fadern, genom Sonen. Idag förstår vi knappt ens vad de talade om. Så har striderna pågått omkring många ting genom åren. Men i slutet av slaget handlar allt om kungen. Den sista tidens stora fråga blir: Vem är Jesus.

Jag tycker om bilden av hur Petrus blir tyst, hur han böjer sig ner och tillber. Det är till den tillbedjande Petrus Jesus kommer. Det är på tillbedjarens axel han lägger sin hand, och det är till honom han säger: ”Stig upp och var inte rädda.” Jag tror att Gud, inför det avslutande slaget på historiens fält vill ta sin församling åt sidan för att visa sin härlighet. Vårt gensvar är ett

ja till ett djupare böneliv, både enskilt och som kyrka, och kyrkor. Och det är den som böjt sig i tillbedjan som Jesus vidrör. Det är den som böjt sig först han reser upp.

Jesus tog med Johannes, Jakob och Petrus upp på ett berg och de fick se hans härlighet. Han tog dem bort från dalen. I dalen fanns hemlöshet, fattigdom, sjukdom och nöd. På berget såg de hans härlighet. Men en dag ska alla se hans härlighet, med Paulus ord: "för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära." Den dagen ska ingen behöva gå ner från berget igen. Hemlöshet, fattigdom och sjukdom är borta. Nöden och döden likaså. Som lärjungarna ska vi se Jesus, och ingen utom honom. Vi kommer kanske att undra: var tog alla de andra vägen? Var är alla stora män, religionsstiftare, krigsherrar, kungar och kejsare, påvar och prelater? För bara Jesus är kvar.